

KAPITEL 2

Charlottes historie

Drømmen om hr. og fru Danmark

Klokken nærmer sig fire om morgenen. Charlotte gaber. Det har været en god fødselsdagsfest. De seneste dage har været travle med indkøb, madlavning og oppyntning. Nu sidder Charlotte på altanen i den kølige novemberrat med aftenens sidste glas vin. Charlotte kigger på sin søn, Mikkel. Han blev myndig for et halvt år siden. Hun synes kun lige, han er blevet teenager, men som han sidder der med sin kæreste i hånden, ser han næsten voksen ud. Mikkel sidder helt stille. Hans øjne stirrer på Charlotte på en måde, de ikke plejer at gøre, og pludselig lyder hans vejrtrækning, som om han er ved at tage tilløb til noget. Hans stemme ryster, da han begynder at tale.

– Nu skal jeg fortælle dig, hvorfor jeg ikke vil se far mere. Mikkel trækker vejret ind og holder en pause, der når at blande sig med en kuldegysning. – Han har misbrugt Louise, fra hun var syv, til hun var 13, og da hun ikke ville se ham mere, misbrugte han mig, fra jeg var 11, til jeg var 16.

Charlotte kigger på ham. Hvad er det, han siger? Hele natten og verden står stille et øjeblik, men så er det, at alting pludselig falder på plads. Så mange års frustration over både Mikkels og Louises rebelske adfærd, kampene med deres far, at Louise ikke ville bo der ... I det samme lyder en skarp, skingrende lyd, som skærer sig gennem natten. Det går op for Charlotte, at det er hende, lyden kommer fra. Uden at hun har bedt sin krop om det, har den rejst sig og er gået hen til altanens rækværk, og mens hendes hænder klamrer sig til kanten, og knæene vibrerer, laver hendes lunger, hals og mund den højeste lyd, der nogensinde er kommet ud af hende.

– AAARGH! NEEEEJ ... Nej, nej, nej, hulker hun.

Charlottes hjerte er vokset til dobbeltstørrelse for at kunne rumme den pludselige og meget voldsomme vrede, sorg, frustration og fortvivlelse. Det føles, som om det springer i stykker om lidt og splitter hende til atomer.

– Jeg slår ham ihjel! Jeg slår ham kraftedeme ihjel! råber hun og fornemmer pludselig sin kæreste, Kenneths, arme om sig. De føles som knive på hendes krop.

Hans stemme prøver forgæves at berolige hende og få skriget til at standse. Han skal lade hende være. De skal alle sammen lade hende være – også Mikkel, der med ængstelige øjne forsøger at få hende væk fra rækværket. Med tårerne springende ud af øjnene skubber hun både ham og Kenneth væk, men da hun forsøger at komme ind fra altanen, får de hende bugseret ned på en stol.

– Slip mig, jeg skal ud til bilen. Jeg skal hen til ham. Jeg skal ... Jeg slår ham ihjel. Jeg ... hulker hun og falder om på stolen igen.

– Det må du ikke, mor, hvisker Mikkel. – Vi har brug for dig her.

Mens Kenneth, der stadig er for beruset til rigtig at forstå, hvad der egentlig er sket, går tilbage i seng, bliver Charlotte siddende på altanen – lammet og til lyden af ekkoet fra sit eget skrig.

– Hvor længe ...? Hvordan ...? Vidste Louise noget om dig? Selv om spørgsmålene kæmper for at komme ud, har hun ikke lyst til at høre svarene.

Mens Mikkel gentager antallet af år, kredser Charlottes tanker om dengang, Louise fortalte, at hendes venindes far rørte ved veninden. Da Mikkel puttede papir i bukserne, fordi han havde rifter bagi, men ikke ville fortælle hvorfor. Da Louise beskyldte Charlotte for at elske Mikkel højere end Louise, og da hun sagde, hun var blevet voldtaget, men intet kunne huske. Pludselig giver det hele

mening, og den dårlige samvittighed kommer væltende.

– Undskyld. Undskyld, undskyld, undskyld ... Jeg er så ked af det. Jeg skulle have gjort noget. Set signalerne hos jer. Grebet ind. Undskyld, Mikkel, undskyld ... hulker hun.

– Det er ikke din skyld, mor. Du havde jo ikke nogen chance for at se det, når du ikke boede sammen med far.

– Men jeg skulle have beskyttet jer.

Den følelse fylder Charlotte, da hun lidt senere går i seng. Tænk, at hendes eksmand ville gå så langt for at få ram på hende.

KAPITEL 3

Når det bliver opdaget

Chokket

Det er naturligt at blive chokeret, hvis man får at vide, at ens barn eller børn har været udsat for overgreb. Du er ikke en dårlig mor, fordi du går i chok. Det, der sker, er, at kroppen går i alarmberedskab, blodet suser, hjertet banker, tankerne myldrer, og alligevel kan man føle sig tom og lammet. De fleste oplever en fastfrysning i selve chokket – en tilstand af, at man venter på, at faren driver over. Det er vores reptilhjerne, som får os til at reagere på den måde. Den slår vores tænkende hjerne fra og handler på instinkter. Det er den, som gør, at vi kan udføre en handling i choktilstanden. Enten sender vi al energien ud i musklerne, så vi kan flygte fra det, der har chokeret os – som antilopen, der møder en løve på savannen. Eller også vil reptilhjernen sørge for, at vi fryser fast, indtil faren er drevet over, ligesom en mus, som stivner eller spiller død. Ved fastfrysningen flygter man fra virkeligheden ved at trække sig ind i sig selv.

Øjnene vil typisk være åbne, fordi man er på vagt og parat til den eventuelle flugt. Nogle oplever, at deres mave går i stå. Det sker, fordi kroppen ikke bruger energi på at fordøje maden.

Zombietilstanden

Efter chokket oplever mange zombietilstanden. Flere beskriver det, som om de går rundt i en osteklokke, er i en boble. Verden gynger omkring dem, og alle lyde er anderledes. For eksempel kan det lyde, som om folk er langt væk, selv om de står lige ved siden af.

I zombietilstanden kan selv de mindste beslutninger være svære at træffe. Hvad man skal have at spise, og at man overhovedet skal have noget at spise, kan forvandle sig fra et simpelt hverdagsspørgsmål til et uoverskueligt bjerg, der skal bestiges. Alt, hvad man foretager sig – lige fra tandbørstning til at tage tøj på – bliver kun gjort, fordi man har prøvet det før, så kroppen kan bevæge sig rutinemæssigt.

Mange fortæller, at de ikke kan mærke sig selv i den periode. Når de står foran spejlet, aner de pludselig ikke, hvem det er, de kigger på. Når de kigger på billeder af deres familie, er følelsen den samme. Hvem er de mennesker? Og hvem er jeg? Jeg duer ikke som mor, for jeg kan ikke beskytte mine børn, men hvis jeg ikke er mor, hvem er jeg så? Mødrene bliver ofte så rystede i deres grundværdier, at de pludselig ikke kan kende nogen eller noget, og der opstår forvirring i dem. Sex er for de fleste forbundet med noget rart, og pludselig har det voldt deres børn så megen smerte. Det kan være svært at kapere, og splittelsen i mødrene udmønter sig ofte ved, at de oplever seksuel blokering.

I denne fase kan det være rigtig svært at rumme andre mennesker, og derfor kan omgivelserne føles som en byrde – også selv om de vil en det bedste. Det, der i virkeligheden sker, er, at kroppen blokerer for traumet – altså selve chokket. Det kan for eksempel bevirke, at man fortrænger det, der er sket.

Hvorfor så jeg det ikke?

Der går som regel ikke særlig lang tid, før den første (selv)bebrejdelse melder sig. Hvorfor var der ikke nogen, der så noget – skolelærere eller pædagoger for eksempel? Hvorfor er der ingen, som har bemærket, at mit barn eller mine børn er blevet udsat for et overgreb?

Selvbebrejdelse kan være altopslugende. Det er vigtigt at huske, at du måske ikke har haft mulighed for at opdage det. Måske har du endda talt med dine børn om, hvordan voksne og børn bør være sammen, og hvordan de ikke bør være sammen.

Måske undrer du dig nu over, hvorfor dit barn/børnene ikke fortalte dig om overgrebene, dengang de skete, fordi du egentlig syntes, I havde et fortroligt og tillidsfuldt forhold. Ofte tør barnet/børnene ikke sige det. En del krænkerer truer ofrene til tavshed, og mange ofre har en stor loyalitet over for krænkeren, som jo er omsorgsperson for dem. Dertil kommer, at mange ofre er flove. Skylden og skammen fylder 80 procent i dem, og selve overgrebene er kun 20 procent. I nogle tilfælde kan skyldfølelsen forklares med, at ofrene faktisk selv føler, de lagde op til det, fordi de ikke modsatte sig krænkeren. Børn søger – ligesom voksne – anerkendelse og kærlighed. Anerkendelse og kærlighed fra en mor eller far er det vigtigste for et barn. Hvis barnet opnår det på bekostning af, hvad der er rigtigt og forkert, kan barnet blive fanget i et dobbeltspil og føle sig splittet. Barnet ved måske godt inderst inde, at det er forkert, men gevinsten for fars eller mors kærlighed og accept er større.